

عنوان مقاله:

تبیین مفهوم محصوریت فضایی در معماری از طریق ترجمان مولفه های موجود محصوریت در مفاهیم شهرسازی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای نوین در عمران، معماری، مدیریت شهری و محیط زیست (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

رضا حاتمی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشکده فنی و مهندسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمانشاه، کرمانشاه، ایران.

ناجی پژمان ضیایی - گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اسلام آباد غرب، اسلام آباد غرب، ایران

خلاصه مقاله:

محصوریت به عنوان عامل اولیه تبدیل فضا به مکان شناخته می شود و از جمله کیفیت های سازنده فضاهای شهری است. محصوریت عنصری برای تعریف مکان و به وجود آوردن حس هویت است که در واقع احساس قرارگیری انسان در داخل یک فضای تعریف شده می باشد. محصوریت وجه نخستین فضای عینی است که رابطه درون و بیرون را مشخص می کند و از آن به عنوان نخستین اصل حاکم در مناظر شهری نام برده می شود. محصوریت نقش مهمی را در ایجاد درک فضایی و ارتباط استفاده کننده و محیط ایفا می کند تا جایی که اگر یک فضای شهری به شکل مطلوب محصور نشود نمی توان به یک فضای شهری مطلوب دست یافت، از آن جا که میدان یکی از عناصر مهم و شاخص شهری به شمار می رود و در قلمرو فضاهای شهری ایران میدان به نوعی مفهوم میانه و محاط را به ذهن متبادر می نماید که در عین برگزاری فعالیت های گوناگون، محل نظاره و منظر کسانی است که بر کنار آن قرار میگیرند. در این پژوهش، سعی شده است مفهومی جامع وازدیدگاه های مختلف، ومفاهیم مربوط به محصوریت و عوامل تاثیرگذار برآن بیان شود. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی و تطبیقی بوده و مطالب اولیه تحقیق بوسیله مطالعات کتابخانه ای گرد آمده است. در این پژوهش با توجه به اینکه محصوریت فضایی به عنوان راهکار ارتقای شهری مد نظر است سعی بر آن شده که با ایجاد رابطه منطقی میان فعالیت ها و محصوریت آن را به عنوان ابزاری در طراحی به کار بست. از نتایج اصلی این نوشتار تدوین یک نظام منسجم تحت عنوان تبیین مفاهیم محصوریت می باشد که در پی پیشنهادالگویی مناسب می باشد.

کلمات کلیدی:

مفهوم توده-فضا، محصوریت، ابعاد فضا، معماری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/902965>

